

SPERANȚA

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!”

NOIEMBRIE - 2020

Anul 7 - Nr. 80

UMBLAREA CREȘTINULUI PE URMELE DOMNULUI ISUS

Daniel P. Nicolici

REVENIREA DOMNULUI ISUS, partea a II-a

TEOFIL CIORTUZ

CAUTĂ FAȚA MEA!

Corneliu Tuchlei

O poveste adevărată - mărturie

Daniela Ion

Poveștile copilăriei

Maria Luca

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Căiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451957275
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph. 0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

SĂ NU-ȚI FIE FRICĂ...

Să nu-ți fie frică de gripa purtată de aer, nici de tusea vecinului, nici de strănutul aproapelui, să nu-ți fie frică de niște mâini murdare, care se apropie de tine, să nu te îngrozești de vestea unei boli, ci să-ți fie frică doar de moartea fără Dumnezeu. Pentru că suntem cu toții datori cu o moarte, chiar dacă ne vom spăla pe mâini și vom schimba masca la 5 minute, chiar dacă vom mânca doar bio, tot spre moarte ne îndreptăm, dar o moarte cu sufletul curățit de Cristos este o trecere lină spre un liman mai bun, unde Bisericile nu se închid niciodată, unde lacrimi nu mai sunt și unde alții nu-ți vor falimenta munca de o viață printr-o lege.

Fă-ți partea, fii precaut, dar niciodată sub teroarea fricii, care ne slăbește și truște, dar și spiritual!

Să nu-ți fie frică de ziua de mâine, că pandemia aceasta îți va fura pâinea, că locul tău de muncă-ți va fi luat, nu te speria de nicio veste a falimentului. Nici până acum nu omul ți-a dat pâinea, ci Tatăl Ceresc prin om. El are o sumedenie de moduri de a-ți oferi pâinea, de se va închide o poartă se va deschide alta. Tu ai grijă să nu te preocupi doar de pâinea aceasta pentru trup, ci nu uita Cuvintele Mântuitorului: că noi nu trăim doar cu pâinea din grâu cu șapte semințe, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, iar în Biblie vei găsi o sumedenie.

Să nu-ți fie frică să iubești, să îmbrățișezi, să dai și să primești ajutor, mai importantă decât carcasa aceasta este iubirea din ea. Degeaba trăiești pe acest pământ dacă trăiești doar pentru un trup ferit de boli. Ai grijă ca nu cumva iubindu-ți propriul trup să uiți de iubirea aproapelui.

Creștinii altor secole îngropau morții omorâți de ciumă, îngrijeau de orfanii acestora luându-i ca și copii ai lor, hrăneau bătrânii abandonați, dădeau apă muribunzilor, schimbau pansamentele infectate, toate acestea le făceau cu aceleași mâini, cu mâinile lor oferite lui Cristos, fără să le pese de sănătatea lor. Aceasta este reputația creștinilor și nu aceea de fricoși și fugari...

Cu prețuire,
Toni Berbece

Eu știu...

Sanja Cristea Tiberian

**Adie vântul, e răcoare.
Se face ziuă-n casa mea.
Din cerul gri, strălucitoare,
Mai cade tainic câte-o stea.**

**Își dorm în iarbă somnul dulce
Plăpânde flori de păpădii.
Se duce noaptea să se culce
Și eu Te-aștept, Isus, să vii.**

**Se strâng luceferii în fugă,
Se-arată zorii peste munți.
Aprinsă-n candelă o rugă,
E semnul sfintei Tale nunți.**

**Răsună-n trâmbițe chemarea.
Se-adună sfinții-n răsărit.
Se tânguie-n talazuri marea
Și timpul, Doamne, s-a oprit.**

**Eu știu că primăvara vine
Și vii și Tu, Isus, cu ea
Și știu că voi zbura la Tine
Și voi trăi în slava Ta.**

Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice predică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre". (Evrei 12:1,3)

Suntem în a șaptea lună de părtășie spirituală virtuală, prin internet sau mesaje telefonice. Biserica nu s-a putut întâlni fizic, însă părtășia la distanță, prin internet, a deschis posibilitatea ascultării Cuvântului lui Dumnezeu.

Pandemia COVID-19 a declanșat schimbări de legi și restricții sociale pe întreg pământul. Președintele Americii, împreună cu soția sa, au fost infectați de virusul COVID-19. Acest virus, la fel ca și păcatul, poate afecta pe oricine, oriunde ar fi.

Descoperim că suntem așa de vulnerabili și fragili în viața aceasta. Niciodată omul nu se simte mai singur și fără posibilitate de comunicare sau părtășie decât în izolare. Izolarea aduce repercusiuni

sociale. Izolarea aduce schimbări de manifestare și denaturează realitatea. Izolarea poate crea confuzie și imaginații false. Acest lucru este adevărat pentru starea depresivă a izolării din pandemia COVID-19, dar, mult mai mult pentru pandemia spirituală a păcatului. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori care privesc. Mai mult, acest nor de martori nu numai privesc ca spectatori, ci privesc pentru ca să poată mărturisii asupra fiecărei acțiuni, decizie, motivație venită din viața oamenilor. Creștinul născut din nou ajunge să accepte această realitate spirituală prin credință, nu prin vedere.

Apostolul dă glas inspirației Duhului Sfânt din duhul lui care motivează alergarea din viața personală. Va rog notați detaliul mulțimii martorilor nevăzuți care privesc la viața creștinului. Apostolul nu se oprește la această realitate continuă în crescendo informațional, și ne cheamă să privim nu numai la mulțimea martorilor, ci să fixăm privirea la „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre".

Înțelegerea spirituală a acestui mesaj din textul de mai sus este foarte importantă pentru trăirea spirituală zilnică.

Căderea în oboseală nu se referă la oboseala trupului. Vedem că apostolul vorbește de urmările oboselii din suflet. Vedem că apostolul vorbește despre pierderea inimii mai întâi, care aduce mai apoi oboseala în suflet. Toată discuția este spirituală și nu are prea mult de-a face cu trupul fizic. Iată de ce omul nu poate fi privit doar ca identitate fizică sau doar materie. Privirea materialist-dialectică

schimbă, distorsionează, aduce o anomalie a realității.

*Păcatul aduce anomalia realității și omul va trăii pentru o vreme o realitate confuză în adicții și poftă firești.

*Păcatul îmbolnăvește sufletul și, în mod ironic, inversează lucrurile, spunând că, de fapt, cei credincioși au imaginea distorsionată și cred basme despre Dumnezeu.

*Păcatul face sufletul incapabil să vadă mulțimea de martori interesați în viața omului de pe pământ.

*Păcatul împiedică sufletul să privească ținută la Domnul Isus.

*Păcatul nu are limite, nu are bun simț, nu se oprește decât atunci când sufletul este despărțit de Dumnezeu.

Un suflet îmbolnăvit de păcat pierde simțul spiritual, Domnul Isus nu mai este ținută privirilor și Căpetenia. Sufletul îmbolnăvit de păcat dezvoltă alte credințe, credința în materie, credința că nu există Dumnezeu, credința că lumea este doar ce văd ochii.

Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă credința în Dumnezeu, iar alternativa este denumită în vocabularul uman necredință. Dacă însă privim această necredință, descoperim că este de fapt o credință falsă, o credință care începe cu respingerea, împotrivirea față de voia lui Dumnezeu. Nu va trece mult și această nouă credință va aduce opusul credinței adevărate. Dragii mei, ce vreau să vă spun este că dacă nu privim ținută la Cristos ca fiind Căpetenia și Desăvârșirea credinței, atunci vom privi la altceva sau la altcineva. Viața omului fără credință în Dumnezeu va aduce înlocuitori, multe tipare, modele sau ideologii. În esență, orice lucru, ființă sau ideologie care îi ia locul lui Cristos din privirile noastre, va ajunge o închinare la idoli. Această închinare la idoli este păcat și va dezvolta adicție, înrobire și, în final, moarte spirituală.

Domnul Isus a venit să dea libertatea din această robie a păcatului, din această adicție, și să ofere închinarea înaintea lui Dumnezeu. Singura închinare care aduce demnitate este închinarea înaintea lui Dumnezeu.

ÎNVĂȚĂTURA LUI IOAN BOTEZĂTORUL DESPRE DOCTRINA REVENIRII DOMNULUI ISUS

(Matei 3:1-12; Ioan 3:29, 36)

Ioan a fost trimis de Dumnezeu să fie înainte mergător al Domnului Isus Cristos. „Ioan acesta este acela care fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: <Iată glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți-l cărările>” (Matei 3:3). „El zicea: <Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape>” (Matei 3:2).

Ceea ce a știut Ioan despre venirea Domnului este că poporul trebuie să-l aștepte cu pocăință pentru că Împărăția cerurilor era aproape.

Oamenii din toate împrejurimile au început să iasă la Ioan Botezătorul. Ei au privit cu seriozitate predicarea acestui om mare al lui Dumnezeu: *au ieșit, și-au mărturisit păcatele și au primit botezul*. Mă întreb dacă nu și noi, ca și ei, ar trebui să luăm aminte la Cuvântul lui Dumnezeu, predicat de oamenii lui Dumnezeu de astăzi, și să ieșim - să ne lăsăm transformați, să ne mărturisim păcatele, să fim botezați și să urmăm calea Domnului Isus Cristos. Predicarea de astăzi este la fel de serioasă și de actuală ca și atunci.

La Ioan au venit și mulți farisei și saducheii, oameni din două partide religioase. Fariseii erau foarte înguști, foarte stricți în religia lor. Saducheii erau și ei o partidă religioasă, dar foarte liberali în teologia lor. Dar și unii și alții vin să primească botezul lui Ioan. Duhul Sfânt vrea să ne atragă atenția că ei au sărit niște etape. Și ceilalți au venit, dar au venit mărturisindu-și păcatele, dar aceștia au venit doar ca să primească botezul lui Ioan. Ioan, călăuzit de Duhul Sfânt, a văzut ceva în viața lor, și el folosește **patru mari imagini** care ne spun ceva despre a doua venire a Domnului Isus Cristos. Nu este vorba de prima venire, când Domnul a venit să ne mântuiască prin jertfa de la cruce, ci de a doua Sa venire, când se va întoarce, va pune lucrurile în ordine și va judeca pe toți oamenii și istoria se va încheia.

A. Prima imagine - Judecata celor răi

Ioan folosește cuvântul *pui de năpârci*. Năpârca, sau vipera, este din familia șerpilor și este foarte veninoasă. Ioan Botezătorul se adresează unor oameni religioși, farisei și saducheii, care veneau să fie botezați: „*Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?*”

Mat 23:33 Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?

Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră” (Matei 3:8). Aceasta înseamnă că religia nu este suficientă pentru mântuire. În ziua veșniciei, când vom sta în fața lui Dumnezeu, religia noastră nu ne va fi de mult ajutor. În fața lumii putem arăta că suntem oameni buni, având o religie așa cum au și alții, dar în privința revenirii Domnului, religia nu ne ajută.

Ioan Botezătorul folosește pentru prima oară în Noul Testament: „*Mânia viitoare*”. Deci, în loc să vorbim despre revenirea Domnului în termeni de răpirea a Bisericii și de întâlnirea noastră cu El, textul Scripturii vorbește despre mânia viitoare. Proorocul Amos mai spune: „*Ce așteptați voi de la Ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină*” (Amos 5:18). Aceasta pentru că va fi ziua mâniei lui Dumnezeu. Există două feluri de mânie ale lui Dumnezeu.

* **Primul fel de mânie a lui Dumnezeu - mânia care mocnește.** Este ca vasul cu lapte pe care l-ai pus pe foc, poate că ai și uitat de el, laptele se încălzește la anumită temperatură, face și o pojghiță deasupra și stă să dea în foc. A fost o creștere treptată a temperaturii. Așa este un fel al mâniei lui Dumnezeu - o creștere treptată, citim în Romani 1:18: „*Mânia lui Dumnezeu se*

descoperă din Cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor". În vremea în care suntem acum, observăm că mânia lui Dumnezeu crește, temperatura mâinii se ridică tot mai mult și ne mirăm cât mai răbdă Dumnezeu anumite lucruri care se întâmplă. Dumnezeu nu stă nepăsător, El se descoperă prin creație și prin conștiința oamenilor, dar omenirea L-a dat la o parte pe Dumnezeu. În ultimii 200 de ani marile Universități au fost fondate ca Școli teologice, ca oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu. Încetul cu încetul Dumnezeu a fost împins afară, învățătura despre Dumnezeu a fost înlocuită cu învățătura despre oameni: materialism, darvinism, evoluție, etc., și aceste școli transmit astăzi o învățătură împotriva lui Dumnezeu. Și nu este de mirare că mânia lui Dumnezeu se arată.

*** Al doilea fel de mânie a lui Dumnezeu - mânia care explodează.**

Aceasta este mânia care a ajuns la punctul de fierbere, acum explodează. Romanii 2:5: „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”. Dumnezeu încă mai are răbdare, încă mai cheamă, încă nu-și manifestă în mod exploziv mânia, dar într-o zi, mânia lui Dumnezeu se va dezlănțui pe neașteptate: „Când voi zice: <Pace și liniște!>, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare” (1 Tesaloniceni 5:3).

Ioan Botezătorul predica o pocăință care trebuia să fie adoptată și să ducă la fapte conforme pocăinței. Nu numai Ioan Botezătorul a folosit cuvintele acestea, „pui de năpârci”; le-a folosit și Domnul Isus Cristos: „Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). Domnul se adresează unor oameni religioși, numindu-i pui de vipere, șerpi: „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Matei 22:23).

Mânia lui Dumnezeu se descoperă, și în ziua aceea, când Domnul Isus Cristos se va întoarce și va avea loc Marea Judecată de apoi; Scriptura ne spune că va fi ziua mâniei lui Dumnezeu.

De ce am spus că aceasta este o imagine a judecății celor răi? Pentru că, în primul rând, Ioan Botezătorul ne spune că la revenirea Domnului Isus Cristos El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, și cei răi își vor primi plata lor. Toată răutatea care a intrat în lume a intrat prin șarpele care a ispitit pe Adam și pe Eva, șarpele care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, balaurul cel mare, cum îl numește Apocalipsa; el, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, a adus sămânța răului în lume. Există mult rău în lume. Acei oameni, fiii acelui rău, puii de năpârci, poartă în ei răutatea diavolului. Ei nu vor scăpa de mânia lui Dumnezeu, este prima categorie a celor răi.

Și noi trebuie să veghem, că, dacă este în noi răutate de viperă, răutate diabolică, nu vom scăpa de pedeapsa lui

Dumnezeu. Analizează-te pe tine însuși, nu te gândești că ești membru la Prima Biserică Baptistă, că ești baptist, uită-te în viața ta dacă ai răutate; răutatea aceea ancestrală a diavolului care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, răutatea lui Cain, care a pus mâna pe par sau pe o piatră și l-a ucis pe fratele său, răutatea omului care stă la colț și vrea să te lovească, răutatea năpârcii, despre care spune Iacov în proorocia lui din Geneza, că stă să prindă călcâiul călărețului.

Vreau să vă spun că am întâlnit oameni cu o astfel de răutate de viperă. Am întâlnit oameni care se numeau credincioși evanghelici, dar care aveau răutate de viperă. Oameni care, dacă ar fi putut să te muște și să te lase mort, ar fi făcut-o. Oameni trecuți prin baptister, dar a căror răutate este diabolică.

Atunci când Biblia ne învață să-L urmăm pe Domnul Isus Cristos, ne învață să fim buni: fiți buni unii cu alții, miloși, iertați-vă unii pe alții, iartă, că și tu ești păcătos și ai nevoie de iertare. Cu toate acestea, există oameni în cercurile creștine, în cercurile religioase, oameni care se ascund printre noi, care au venit de aspidă, care au mușcături otrăvitoare. Eu i-am văzut, le-am simțit atacul, răutatea din ochi și le-am stat împotrivă să nu atace pe alți frați din Biserică. Astfel de oameni, dacă nu se întorc cu pocăință la Dumnezeu, ca El să-i schimbe, răutatea lor îi va duce în fața judecății lui Dumnezeu și nu va mai fi posibilitate de scăpare.

„Cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?”, întreabă Ioan Botezătorul. Există o fugă instinctuală. Biblia vorbește despre ofițeri, conducători de armate, împărați care vor striga stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:16-17). Dumnezeu va răsplăti pe cei buni și-i va pedepsi pe cei răi. Cei răi n-au pace, nu pot să stea liniștiți, nu pot să se închine Domnului cum o fac ceilalți, au o răutate care-i face să muște. Desprindem din această învățătură despre venirea Domnului Isus Cristos, că, la urmă, El îi va pedepsi pe toți cei care au răutatea diavolului, pe cei care n-au primit bunătatea lui Dumnezeu, roada Duhului Sfânt în viața lor, roadă care este: dragostea, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, și toate celelalte.

Învățăm de la Ioan Botezătorul că în Ziua de apoi cei care au această răutate diabolică, nu vor scăpa. Iată ce zice Ioan Botezătorul: „Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: <Avem ca tată pe Avraam!>. Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam” (Matei 3:9). Evreii aveau mândria lor personală: noi îl avem ca tată pe Avraam, prietenul lui Dumnezeu! Domnul Isus le-a spus: Voi nu îl aveți ca tată pe Avraam, îl aveți ca tată pe diavolul, pentru că faceți faptele lui! Nu contează faptul că tu te prezinți și spui că ești ceea ce crezi tu că ești, Domnul Isus a zis că „după faptele lor îi veți cunoaște”.

(Continuare în ediția următoare)

BISERICA MARANATA

Rugăciune pentru Bisericele din Melbourne

„Închină-te lui Dumnezeu!”

Adrian Buzgău

Pentru noi, cei care trăim în Melbourne, este o vreme de restricții, Bisericele sunt închise, doar cinci persoane pot să se adune pentru a transmite Live, și-l mulțumim Domnului că putem face măcar lucrul acesta.

Îndemnul, în această vreme, pentru Bisericele din Melbourne, este să căutăm închinarea adevărată înaintea Domnului. Când vedem că putem pierde totul, chiar sănătatea, Dumnezeu este Cel ce ne dă și putere și sănătate ca să ne putem închina înaintea Lui. Închinarea trebuie să fie prioritară în viața noastră, împreună cu mulțumirea pentru tot ce a făcut El în viața noastră.

Închinarea noastră trebuie să fie doar pentru Domnul. În

Apocalipsa 22:8,9 citim că apostolul Ioan s-a aruncat la picioarele îngerului ca să se închine, dar acesta i-a spus: „...Închină-te lui Dumnezeu!”. Același îndemn îl avem și noi în aceste vremuri: Să ne închinăm lui Dumnezeu, să nu ne închinăm într-un mod greșit, căci numai Dumnezeu merită închinarea noastră. Să-L căutăm pe Dumnezeu, să fim tot mai aproape, să vedem că timpurile sunt grele. Credința parcă slăbește, din ce în ce dragostea se răcește, lucrurile lumii acesteia au tot mai mare efect asupra noastră, ne acoperă precum un val, dar să ne închinăm înaintea lui Dumnezeu indiferent de circumstanțele în care ne aflăm, să căutăm prezența Lui.

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.

Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.

Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:13,14).

Chiar dacă nu putem să fim împreună, chiar dacă este mai dificil, mai greu, și nu simțim căldura sufletească a părtășiei, să-L căutăm pe Dumnezeu acolo unde suntem, în casele noastre, împreună cu cei dragi, pentru că în curând Domnul va veni, ne va răsplăti după faptele noastre, și vom intra pe porți în Cetate, având intrare slobodă la pomul vieții. Domnul Isus ne-a pregătit pentru fiecare un locaș care este fără lacrimi, fără durere, pregătit pentru sfinții Lui care-L așteaptă, pentru cei care Îl doresc.

Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:10,11).

Să nu încetăm să cerem, în rugăciune, binecuvântarea Domnului peste casele noastre, peste Melbourne, peste Australia și peste lumea întreagă!

Fotografii din arhivă

CAUTĂ FAȚA MEA!

Păstor Corneliu Thuclei - Melbourne

*Ascultă-mi, Doamne, glasul când
Te chem: ai milă de mine și
ascultă-mă!*

*Inima îmi zice din partea Ta:
„Caută Fața Mea!”. Și Fața Ta,
Doamne, o caut! (Psalm 27: 7,8)*

Trăim într-o perioadă în care lumea este cuprinsă de frică, de anxietate, se îngrijorează cu privire la ziua de mâine, ce va fi, cum se va sfârși această pandemie... Au trecut atâtea luni din anul acesta. Ne așteptam să se deschidă mai devreme oportunitățile de a-L sluji pe Domnul împreună, cum spune și psalmistul: „Aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului..”, dar iată că sunt piedici. Dumnezeu știe de ce a îngăduit lucrul acesta, și dacă ne gândim cum am putea să scăpăm din îngrijorarea aceasta, de gândurile negre care ne împresoară și nu ne dau pace chiar în somnul nostru, să ne amintim de promisiunile Domnului: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele

Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din Ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:14).

Dorința noastră este ca Dumnezeu să se îndure și să tămăduiască, nu numai țara aceasta, Australia, ci lumea întreagă. Biserica așteaptă, se roagă și strigă către Domnul. Sunt câteva condiții pe care le cere Domnul și, în primul rând dacă poporul „se va ruga și va căuta Fața Mea!”, spune Domnul. În vremurile acestea întreaga lume se roagă și vrea sănătate, vrea tămăduire, dar oamenii caută mai mult daruri decât pe Cel care dă darurile. Dumnezeu vrea ca noi să-L căutăm pe El. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). În lumea aceasta oamenii au întors spatele lui Dumnezeu și au ajuns departe de Fața Lui, iar Dumnezeu ne vorbește în aceste zile, să ne rugăm, dar mai mult decât a cere binecuvântări, daruri de la El, să-L căutăm pe El, să căutăm Fața Lui.

Ce ar însemna acest lucru: a căuta Fața Domnului? În primul rând înseamnă a căuta prezența lui Dumnezeu. De multe ori noi facem multe lucruri, multe activități, dar întrebarea este: oare este Dumnezeu cu noi în toate aceste activități? Dumnezeu nu vine acolo unde nu este căutat, nu este invitat. Dacă noi dorim prezența Lui, atunci el va fi cu noi. Fie ca această dorință să ne însoțească toată viața noastră. Dumnezeu este cu noi, numele Lui este **Emanuel**, El ne-a promis că va fi cu noi până la sfârșitul veacurilor, slăvit să fie Numele Său.

Numai că oamenii au uitat, oamenii l-au întors spatele; „A venit la ai Săi, și ai Săi nu l-au primit. Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:11-13).

Domnul locuiește în inimile celor ce-L invită ca să locuiască în viața lor. Tot ce facem, să facem în Numele Domnului, toate lucrările și activitățile noastre trebuie să-L înalțe pe El, El să fie în mijlocul vieții noastre, și dorința mea este ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare. Dumnezeu este binevoitor, este plin de dragoste, și dorește ca oamenii să se întoarcă la El și să primească vindecare, binecuvântare și mântuire. Partea noastră este de a ne face timp pentru Domnul și să-L punem pe primul loc în viața noastră, iar atunci vom căuta cu adevărat fața Lui. Caută-L pe Dumnezeu. Caută-L în rugăciune. Așteaptă, privește la fața Lui, supune-te Domnului și atunci vei fi schimbat, fața ta va străluci. Noi avem o nădejde vie, noi avem o speranță, că, trecând prin toate încercările vieții, într-o zi vom fi împreună cu Domnul.

Inima îmi zice din partea Ta: „Caută Fața Mea!”. Și Fața Ta, Doamne, o caut!

Reamintim cititorilor Revistei Speranța că se apropie timpul pentru reînnoirea a abonamentelor. Vă rugăm să luați detalii de la corespondenții din fiecare Biserică sau direct la adresa: sperantaus@gmail.com.

Costul unui abonament pe durata de un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport, unde este cazul. Cu ajutorul Domnului, distribuirea va funcționa mai bine în anul viitor după ce vom ieși cu bine (prin mila Domnului) din această pandemie.

Ultima noapte a Babilonului

Petru Dugulescu

Urmându-și cursul neschimbat,
De la izvoare spre vărsare,
Bătrânul fluviu Eufrat
Vorbește lumii neîncetat
De Babilonul zis „Cel Mare”.

De împărați și dictatori
Ce și-au făcut un nume,
Uitând că sunt doar muritori,
Că sunt străini și călători
Și pasageri prin lume.

Despre palate împărătești
Cu aur și podoabe,
Despre prințese și calești,
Grădini, minune din povești,
Și mii de robi și roabe.

Despre un Nebucadnețar
Și de a lui mărire.
Mândria l-a costat amar
Dar își primește tronul iar
Când și-a venit în fire.

Urmașul, unul din copii,
E Belșatar, păgânul,
Ce n-a-nvățat din măturii
Că peste regi și-mpărății
Iehova e stăpânul!

Monarh pe tronul aurit,
Nebiruit sub soare,
Un festival a pregătit
Cu vin de preț și învechit
Și multe dansatoare.

A invitat a lui slujbași
La noaptea de urgie.
Pe ziduri străjuiau ostași,
Ei dănțuiau cu veseli pași
Neștiind ce o să vie.

Căci Darius, medul împărat,
Cu-n plan fără pereche,
Secase fluviul Eufrat
Urmând să intre în palat
Pe albia lui veche.

Răsună muzici neîntrerupt,
Sub zid persanii scurmă
Și nimeni nu ar fi crezut
Că-n Babilonul cel temut
E noaptea cea din urmă.

În timpul marelui dezmăț
Monarhul poruncește
Să i se aducă la ospăț
Podoabele de mare preț
Gravate-n evreiește.

Bătrânul Nebucadnețar
A vrut să le păstreze
Căci le-a luat de la altar
Și-n noaptea aceasta Belșatar
Vrea să le profaneze.

Pe când turnau în ele vin,
Prin aburi de beție,
Pe zid, așa ca din senin,
Un ciot de mână anonim
Începe brusc să scrie.

Răcnește regele-ngrozit:
„Ospățul să se-oprească!”
La față e îngălbenit,
Genunchii i s-au îndoit
Și-ncep să se lovească.

„Mene, Mene, Techel Upfarsin!”
El cere tălmăcirea.
Haldeii și-nțelepții vin
Dar scrisul mâinii din senin
Nu-și află tâlcuirea.

Împărăteasa atunci a spus:
„Tu ai, mărite rege,
Aici la curte un supus
Pe care tatăl tău l-a pus
Ca vise să-i dezlege.”

Și l-a chemat pe Daniel
Sus l-a palat să urce
Căci el și alții trei ca el
S-au hotărât în nici un fel,
Nicum să nu se spurce.

Cu duh smerit dar nu timid,
Dezvăluindu-și ființa,
Citea în scrisul de pe zid
Iar Belșatar cu chip livid
Își asculta sentința:

„Mene – înseamnă numărât,
Căci Domnu-n a sa milă
Cu mâna Lui te-a înștiințat
Că noaptea asta de păcat
E ultima ta filă!”

Și Techel – este cântărit,
Căci Domnul e dreptate
Și-n cumpănă El te-a găsit
Fără valoare, pervertit
Și plin de vanitate.

Iar Upfarsin – e împărțit
Căci Domnul Preaînaltul
Domniei tale-a pus sfârșit,
Imperiul fi-va împărțit,
Iar tronul ți-l ia altul!”

Istoria lui Belșatar
Din anticele vremuri
Și a ținutului Șinear
Vorbește lumii iar și iar
Ca tu să te cutremuri.

El, neîntrecutul bastion,
Atunci mândria lumii,
Prin vremi vorbește-oricărui om
Cum a căzut un Babilon
Din cauza stricăciunii.

Urmându-și cursul neschimbat,
De la izvoare spre vărsare,
Bătrânul fluviu Eufrat
Vorbește lumii neîncetat
De Babilonul zis „Cel Mare”.

De împărați și dictatori
Ce și-au făcut un nume
Uitând că sunt doar muritori,
Că sunt străini și călători
Și pasageri prin lume.

S-a stins imperiul Egiptean
Cum stingi o lumânare,
Căzu și vulturul Roman,
Ca mâine cel American
Va trece în uitare.

Rămâne însă un regat
Ce timpul nu-l clintește
Al lui Isus crucificat,
Pe tronul Slavei înălțat,
Ce-n veci de veci domnește!

Ce e mai de preț în viața noastră: confortul material sau bucuria mântuirii?

Dana Dobre/Afirmativ.com

M-am întâlnit recent cu o cunoștință pe care nu o mai văzusem de prin anii 2000.

Cum e obiceiul între oameni, a început să povestească tot ce a „realizat” ea între timp: O viluță cochetă cu teren, amenajată superb, unde am fost invitată, pe terasă, la o cafea, când voi avea timp; apoi niște apartamente, etc, etc.

După o scurtă pauză, m-a întrebat și pe mine, convinsă fiind că voi etala cine știe ce.

„Tu cu ce te mai lauzi, Dana?”. Zic:

„Păi sunt realizată...”. Așteaptă continuarea cu interes. Zic:

„Stau cu familia într-un apartament la margine de București și trăim de pe-o zi pe alta. Suntem foarte fericiți. Toți băieții mei îl cunosc pe Domnul Isus și nu tăgăduiesc puterea Lui în viețile lor, bucuria mântuirii li se citește pe fețe. Dorm liniștită cu capul pe perna mea, fericită că n-am făcut rău nimănui... Mă trezesc în fiecare dimineață cu speranța ca, din fericire, acest sistem de lucruri va avea o finalitate”.

A fost cam... dezamăgită de ceea ce a auzit. Dar, fiindcă m-a simpatizat dintotdeauna, a trecut cu eleganță peste „pledoaria” mea, reînnoindu-și invitația la o cafea.

Deci, pe ce punem preț cât trăim? Să avem de toate, s-o ducem bine?

Desigur, avem nevoie și de cele materiale, dar să nu ajungem să trăim doar pentru ele.

Să trăim frumos, să nu ne batem joc de aproapele nostru, să facem bine atât cât putem, să nu ne vindem mântuirea pe câțiva arginti.

În asta constă demnitatea unui creștin care, chiar dacă a spart doar o ceapă seara cu familia lui, nu știe nimeni și nici nu-i piere bucuria. Trăiește cu nădejdea că vor veni vremuri bune. Pentru totdeauna.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără (Matei 13:45,46).

LUMINI barzilaiendan

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre și să preamărească pe Tatăl vostru care este în Ceruri. Matei 5.16

Cu secole în urmă, un nobil bogat s-a gândit să lase o moștenire consătenilor săi. A socotit că cel mai bun și mai mare dar pe care îl poate oferi este să le construiască o Biserică. Luând această hotărâre, nu i s-a permis nimănui din sat să calce pragul Bisericii până la terminarea construcției.

În ziua inaugurării, oamenii din sat s-au adunat să admire noua construcție. Totul era frumos, dar lipsea sursa de lumină. În loc de răspuns, nobilul a făcut cadou fiecărei familii câte o lampă cu gaz și le-a arătat că în pereții Bisericii se află locuri în care se vor pune lămpile.

„Această Biserică va fi luminată dacă voi veți veni să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu și dacă fiecare familie își va aduce lampa care va lumina clădirea”, a spus nobilul.

Chemarea fiecărui om este de a veni la Cel care este Lumina lumii – Domnul și Mântuitorul care Și-a dat viața la cruce pentru mântuirea tuturor celor care cred în El. Cine îl urmează pe Mântuitorul va deveni o lumină în viața de familie, în societate, în Biserică. Să ne gândim cum ar fi lumea în care trăim, dacă toți oamenii ar veni la Isus, și astfel ar deveni lumini în lume! Atunci ceața păcatului, care îi ține pe oameni în necunoștință de Dumnezeu, s-ar risipi, iar pe fețele lor ar străluci lumina divină.

Isus a zis: „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14).

AVRAM BARBU

Alături de marii misionari, care au fost lumini ce strălucesc peste veacuri, îl consider și pe fratele Avram Barbu. El n-a fost bărbat ilustru, ci simplu, fără pregătire specială, dar a fost misionar în adevăratul sens al cuvântului, om aprins de Duhul Sfânt pentru mântuirea păcătoșilor. Căci, în timp ce azi, pentru unii slujba de misionar e doar o profesie, la Barbu a fost o vocație. Pe de altă parte, caut să descriu lucrarea lui cu gândul că poate fi un imbold pentru mulți frați, chiar simpli meseriași, care ar putea folosi metoda lui Avram Barbu, spre a duce Evanghelia la alți români, în alte localități. E o metodă simplă, dar cu adevărat binecuvântată.

Apostolul Pavel l-a scris fraților din Corint: „*Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari*” (1 Corinteni 1:27). Acest lucru se poate observa și în viața lui Avram Barbu, un tânăr simplu, fiu de țărani, nearătos la înfățișare, căci era mic și ghebos, dar ales de Dumnezeu să fie printre primii misionari ai credinței baptiste din România, și care să ducă vestea Evangheliei peste hotare.

Avram Barbu s-a născut la 17 noiembrie 1874, în comuna Pecica, județul Arad. Fiindcă era ghebos și slab dezvoltat, părinții l-au dat să învețe

meseria de croitor. La vârsta de 25 de ani, Avram a auzit predicarea Evangheliei prin Gheorghe Clepea din Macea și Mitru Halga din Covăsânți, care veniseră în misiune la Biserica Baptistă din Pecica. Atunci s-a pocăit. Imediat după pocăință, Avram a început să studieze bine Biblia și să spună altora ce a citit el în Evanghelia. În anul 1900, a fost botezat în apele Mureșului.

Avram era o fire veselă, avea mult umor, era îndrăzneț și foarte prietenos. Datorită studiului, el a ajuns să cunoască bine Biblia. De îndată ce intra în vorbă cu un client în atelierul lui de croitorie sau pe stradă, el începea cu Scriptura. Ajunsese cunoscut de toți în privința aceasta. Fiind croitor iscusit, ajunsese să aibă o bună clientelă. Astfel, în atelierul lui mereu avea oameni cărora să le vorbească. Fire îndrăzneță, nu se sfia să intre în discuție și cu cei ce aveau o pregătire școlară și chiar cu preoți. Toți știau că e plin de râvnă pentru Dumnezeu. Pentru cei ce căutau să rădă de el, avea un umor usturător, încât oamenii râdeau de ei înșiși, nu de Avram, și nu mai făceau lucrul acesta a doua oară.

Un caz tipic ne face să înțelegem mintea lui ageră, gata de tragere la țintă în orice moment. Într-o zi, Avram a mers în centru, la prăvălii, pentru cumpărături. Pecica era un semi-orășel bogat. Doi

preoți ortodocși și unul catolic s-au întâlnit și stăteau de vorbă în stradă. Văzându-l pe Avram că vine înspre ei, s-au vorbit să facă o glumă cu el, să-l salute când se apropie, și unul să-i zică „*Bună ziua, părinte Avrame*”, al doilea să zică „*Bună ziua, părinte Isaac*”, iar al treilea să-i zică „*Bună ziua, părinte Iacov*”. Zis și făcut. Dar după ce l-au salutat așa, el s-a oprit, fiindcă era mic de statură, s-a uitat în sus la ei și le-a răspuns: „*Eu nu sunt nici părintele Avram, nici Isaac și nici Iacov, ci sunt Saul, fiul lui Chiș, și m-a trimis tata să caut trei măgari și-mi pare bine că i-am găsit*”. Avram făcea aluzie la textul din 1 Samuel 9:3-5. El, de când se pocăise, nu le mai spunea „*părinte*”, ci „*domnule preot*”, de aceea, ei au căutat să rădă de el. Acum își ziseră: „*Asta a fost bună, ne-a făcut Avram măgari pe toți trei*”. Altădată n-au mai încercat să rădă de el, căci știau că are săgeți usturătoare.

Duminica, nu mergea întotdeauna la Biserică la Pecica, ci își lua Biblia în traistă și mergea în alte sate să le vorbească oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu. Unde întâlnea oameni adunați să stea de vorbă, el se oprea, intra în discuție și, la păreri lor, avea mereu câte un citat din Biblie. Apoi alte și alte texte. Mereu îi puneă pe ei să citească. El zicea: „*Uite ce spune Dumnezeu, uite ce spune Domnul Isus*”. Odată a mers în misiune la Bodrog, o comună de la Pecica peste

Mureș, în partea Banatului. La un colț de stradă, era un grup mai mare de oameni ce stăteau de vorbă. Avram i-a salutat și a intrat în discuție. Cei mai mulți îl cunoșteau că e croitorul din Pecica. Fiindcă unii fumau, alții înjurau, Avram imediat le-a spus că: „*Dumnezeu poruncește ca toți oamenii să se pocăiască*”. Unul din ei i-a zis: „*Maistore, am să las și luleaua și pe baba, ca să mă pocăiesc*”. - „*Nu lăsa pe baba, interveni Avram, ci numai luleaua*”. Cum în grup era și arhimandritul mănăstirii Bodrog, Avram îl privi în ochi și îi zise: „*Să știi că și dumneata, dacă nu te pocăiești, mergi în iad*”. Această îndrăzneală i-a fost de mult folos în lucrarea de mai târziu. Într-o altă duminică, s-a dus la Felnac. Cineva l-a pârât primarului. Acesta a trimis imediat după el să vină la primărie. Primarul era un om înalt, solid, iar când a sosit Avram, părea un copil pe lângă el. Primarul îl certă că a venit cu Biblia în comuna lui, apoi îi strigă aspru: „*Să nu te mai prind că vii aici, că o să-ți dau o bătaie de o să-ți sară lipiul din spate*”. (Lipiul e o pâinișoară mai mică ce se face la țară). Avram îl ascultă liniștit, iar când primarul încetă, îi zise: „*Ei, și ce cinste*

crezi că o să ai, dacă vei bate un gârbov ca mine?!”.

În Biserica din Pecica, în cadrul școlii duminicale, Avram se ocupa cu copiii. Era sfătos și învățăturile le presăra cu umor, așa că lecția era atractivă și copiii îl ascultau cu drag. După 1905, când în Ungaria s-a dat recunoaștere deplină baptilștilor, lecțiile de religie la școala primară din Pecica pentru copiii baptiști erau predate de Avram Barbu. Nu avea alt manual decât Biblia, pe care căuta s-o sădească în inima copiilor.

În primăvara anului 1914, Avram a simțit chemarea să meargă misionar în Bulgaria, în locurile pe unde, cu câțiva ani înainte, a vestit Evanghelia Radu Tașcă. De la el, Avram știa de nevoia spirituală a celor vreo 250.000 de români din Bulgaria. Astfel, el și-a luat acul și un mic bagaj, s-a încredințat Domnului și a plecat la drum. Era în vârstă de 40 de ani. De la Arad a luat trenul spre Orșova, iar de acolo, vaporul pe Dunăre până la Samovit. Acolo a debarcat și a luat trenul la Martovița, unde a ajuns în Vinerea Paștelor.

Sosirea lui a fost un prilej de bucurie pentru cei câțiva frați de

acolo. Îndată și-a înjghebat un mic atelier de croitorie, ca să-și poată câștiga pâinea cea de toate zilele, căci plecase fără să fie trimis de oameni și fără să aibă vreun suport financiar de la vreo Biserică. Fiindcă nu era căsătorit și crescuse în sărăcie, el a fost gata să lucreze mai ieftin ca alți croitori și făcea haine frumoase. Astfel că foarte curând și-a făcut o bună clientelă. Pe toți cei ce veneau în atelierul lui, Avram, având Biblia deschisă îi pune să citească. Apoi le vorbea despre păcat, pocăință, mântuire și viața veșnică. Oamenii au observat că Avram lucrează cinstit, că e om de cuvânt. Așa că i s-a dus vestea prin satele cu români. Mulți din alte locuri îi aduceau de lucru. El era prietenos cu toți, încât clienții zăboveau cu drag în atelierul lui, iar el le vestea Evanghelia. Curând a avut o seamă de convertiți. Știm că în anul următor, în 1915, *Spas Reitsheff*, păstorul Bisericii Baptiste Bulgare din Rusciuc a botezat 21 de români din Martovița. Ei erau roada lucrării lui Barbu, iar Barbu era omul folosit de Duhul Sfânt pentru aceasta.

(va urma)

Umblarea creștinului pe urmele lui Isus Cristos

continuare de la pag. 3

Păstor Daniel P. Nicolici

Ironie, păcatul înșeală și transmite ideea că închinarea înaintea lui Dumnezeu este închinarea care înrobește, iar celelalte sunt libertăți de exprimare. Aici avem de-a face cu lupta ofertelor de libertate. Una dintre oferte este categoric falsă. Întrebarea pentru noi este: „*pe cine cred, pe cine urmez, care îmi este ideologia vieții?*”.

Cred că sunt înconjurat de un nor de martori și că Isus Cristos este înaintea Mergătorului, Căpetenie și Desăvârșirea credinței. Alternativa este să cred că sunt singur, vin de nicăieri și nimeni nu știe unde voi merge.

(Va urma)

BISERICA PENTICOSTALĂ TABOR - Tinerii pe zoom împreună cu păstorul Gabi Floruț

În seara zilei de 5 Octombrie, tinerii Bisericii Penticostale Române Tabor, din Melbourne s-au întâlnit pe zoom, având ca invitat pe păstorul Gabi Floruț, din Oradea, care a adus un cuvânt de învățătură despre felul în care trebuie să înlăturăm frica din viața noastră: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7).

Frica nu este un sentiment, în spatele fricii este un duh rău, în spatele fricii este diavolul. El este un hoț, el vrea să ne fure pacea, dragostea, încrederea în bunătatea lui Dumnezeu. Mesajul meu este: NU TE TEME! Realitatea este că noi suntem mai puternici decât diavolul, nu pentru ceea ce suntem noi, ci pentru Cel ce locuiește în noi; în noi locuiește Isus Cristos, Duhul Sfânt, iar noi suntem ascunși cu Isus în Dumnezeu, nu este nicio putere care să lupte împotriva noastră. Prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi, noi ne putem împotrivi duhului de frică. În Isus noi suntem mai mult decât biruitori. Așa că nu trebuie să ne temem.

Întăriți-vă și îmbrăbățați-vă! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați de ei, căci Domnul Dumnezeuul tău va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa” (Deuteronom 31:6).

Tinerii au avut o seară binecuvântată, împărtășind idei despre diferite domenii ale vieții: filme, ispite, familie, securitatea vieții de credință, eroii Bibliei și eroii actuali care apără credința sau dreptatea, cum se poate lupta împotriva ispitelor apelând la Cuvântul lui Dumnezeu, cântări creștine, rugăciune și seriozitate în slujire sau închinare.

BISERICA BAPTISTĂ ROMÂNĂ HARUL, MELBOURNE

Răbdarea (în vremuri de pandemie)

(din predica păstorului Dorel Brîndaș - 11/10 2020)

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4).

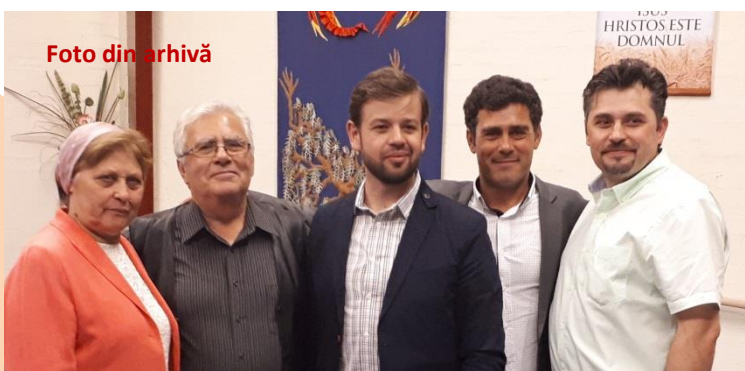
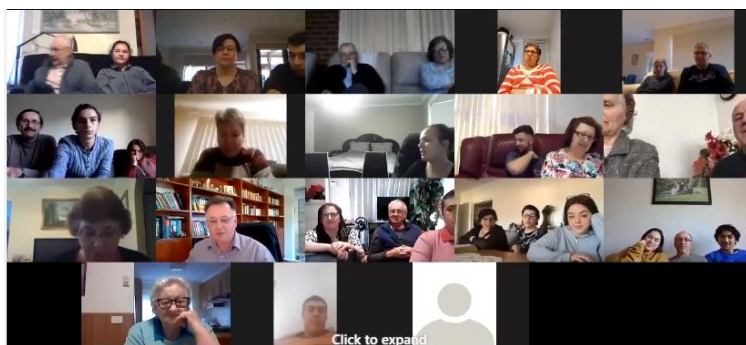
Vă încurajez ca în aceste vremuri tulburi să nu vă pierdeți răbdarea. Noi trebuie să ne alipim mai mult de Dumnezeu. Unii spun una, alții spun alta, dar noi să citim Scriptura care conține cele mai bune știri care pot fi aduse în casele noastre. Scriptura ne spune că vremea este aproape, că venirea Domnului este iminentă.

Nu vă pierdeți răbdarea, nu vă agățați de lucrurile de nimic din lumea aceasta, ci alipiți-vă de Dumnezeu.

„Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11).

Domnul, care este plin de milă și îndurare, poate avea pentru noi un sfârșit binecuvântat, dacă răbdăm până la capăt. Îndemnul meu, pentru noi toți, este să nu ne pierdem răbdarea. Când îți pierzi răbdarea poți spune vorbe nesocotite (ca nevasta lui Iov), nu te mai poți controla în familie, când îți pierzi răbdarea te poți îndepărta de Dumnezeu. Indiferent de circumstanțele vieții, nu vă pierdeți răbdarea.

MOMENTELE GRELE NE ÎNVAȚĂ LECȚII VALOROASE.

Daniela Ion, Perth VA

Mary, Joseph, Peter, Paul și Anna sunt o familie creștină din Gana. Visul lui Mary, din adolescență, a fost acela de a studia la o universitate din Australia ca să devină asistentă medicală și să ajute pe cei în suferință, dar mai ales pe mamele minore, care la nici 18 ani deja au câte 2-3 copii. Mary s-a înscris la o facultate pentru asistente medicale din Australia și a fost acceptată. În rândurile următoare vă voi povesti pe scurt cum Bunul Dumnezeu i-a ajutat pe cei trei copii ai lui Mary și Joseph să primească viza pentru a putea veni în Australia, deși aceasta le fusese refuzată de câteva ori.

VENIREA LUI MARY ȘI A LUI JOSEPH ÎN AUSTRALIA

Într-o seară de vară, tânăra familie stătea adunată în jurul mesei. Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme. Peter, băiatul cel mare, mirat de situație, a întrebat:

„Mamă, de ce plângi? Mai devreme mi-ai spus că ești fericită, deoarece visul tău devine realitate și acum plângi. Ce s-a întâmplat?”

Paul și Anna, frații lui Peter, au întrebat și ei:

„Mamă, de ce plângi?”

Mary, tânăra mamă, le răspunde:

„Iubiții mei copii, sunt și veselă, și tristă. Da, este adevărat că visul meu de a studia la o facultate din Australia s-a împlinit, deoarece am primit mult așteptata viză de student și într-o lună va trebui să plec, însă în același timp, sunt și tristă pentru că aplicația noastră pentru viză a fost respinsă”. Printre suspine, Mary le-a spus copiilor că ea și Joseph vor pleca în doar câteva săptămâni dar ei vor trebui să rămână cu bunica lor Lily.

Cei 3 copii au îmbrățișat-o și i-au spus:

„Mamă, nu mai plânge pentru că bunica Lily va avea mare grijă de noi pentru că ea ne iubește tare mult”.

Peter a mai adăugat: „Mamă, să nu te îngrijorezi pentru noi, deoarece Domnul Isus ne va păzi de orice rău. Ne vom ruga ca Dumnezeu să ne ajute să primim viza și să venim și noi în Australia. Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28).

La auzul acestor cuvinte, Mary s-a bucurat în inima ei și i-a mulțumit Domnului pentru credința lui Peter. În zilele armatoare, Mary și Joseph au fost ocupați cu pregătirile pentru călătoria în Țara Cangurilor, și astfel ziua despărțirii de copii lor a sosit prea repede. Înainte de plecarea spre aeroport, Joseph și Mary i-au încredințat pe cei 3 copii și pe bunica Lily în mâna Domnului.

Cei doi părinți au ajuns cu bine în Australia, și Mary și-a început studiile, dar abia aștepta să vină vacanța

pentru a merge acasă să-și vadă copiii. Mai bine de un an, Mary a aplicat cereri peste cereri pentru a-și putea aduce copiii în Australia, însă de fiecare dată răspunsul era negativ.

PAUL ȘI ANNA PRIMESC VIZA

Înainte de a aplica din nou o altă cerere pentru cei trei copii ai lor, Mary, Joseph și Biserica pe care aceștia o frecventau de când au sosit în Australia s-au rugat și au postit.

După câteva săptămâni, Mary a primit un telefon de la avocatul ei care i-a spus:

„Mary, astăzi am o veste bună și una mai puțin bună pentru tine și Joseph. Paul și Anna trebuie să-și facă analizele medicale, adică peste puțin timp vor primi viza. Dar.... îmi pare foarte rău, însă aplicația lui Peter a fost respinsă”.

La auzul acestor vești, Mary a îngenunchat și s-a rugat, s-a rugat Domnului. I-a venit în minte versetul din Deuteronom 31:8: „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme...”. Lacrimi de bucurie au început să-i curgă pe obraji și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru mesajul primit.

PETER PRIMEȘTE VIZA MULT AȘTEPTATĂ

La puțin timp, Joseph l-a sunat pe Peter și i-a spus că Paul și Anna au viza pentru Australia, însă el trebuie să mai aștepte. La auzul acestor vești, Peter s-a întristat tare mult, s-a dus în cămăruța lui, a încuiat ușa, a îngenunchat și a început să se roage:

„Doamne, Dumnezeule Mare, Tu știi cât de mult doresc să fiu împreună cu părinții și frații mei. Tu ne-ai spus, Doamne, că tot ce vom cere cu credință, prin rugăciune, vom primi. Doamne Isuse ne-ai mai spus și să cerem cu credință, fără să ne îndoim. Eu îți mulțumesc, Doamne, Dumnezeule Mare că Tu îmi vei da viza. Amin!”.

Astfel și-a încheiat Peter rugăciunea, un băiat de doar 12 ani, care s-a hotărât ca de a doua zi să țină post până va primi viza. Într-una din zile, când Peter era în cămăruța lui și se ruga, Domnul i-a spus:

„Nu te teme de ei, căci Eu sunt cu tine. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine” (Ieremia 1:8, 1:19).

Înainte ca Mary și Joseph să plece să îi aducă pe Paul și Anna, s-au întâlnit cu avocatul lor pentru a discuta despre viza lui Peter. La sfârșitul întâlnirii, avocatul le-a spus că va depune o nouă cerere pentru viza lui Peter, dar, în același timp, să se roage ca Dumnezeu să facă o minune, deoarece toate căile legale fuseseră epuizate.

(continuare la pag. 19)

Cu Dumnezeu în subterană (secvențe)

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

(Reprodus cu permisiunea dată de către Mihai Wurmbrand la <https://misiuneacestinarichardwurmbrand.ro> - 23/09/'20)

NU-ȚI FIE TEAMĂ DE CRUCE!

.....

Alergam în căutarea plăcerii folosind minciuna și înșelăciunea; îi răneam pe cei din jur fără să-mi fac procese de conștiință. Totul până când, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, aceste excese, alăturate lipsurilor din prima parte a vieții, au făcut să mă îmbolnăvesc de tuberculoză. La vremea aceea tuberculoza era o boală foarte periculoasă și se părea că nu voi putea evita moartea. Atunci mi s-a făcut frică. Am fost internat într-un sanatoriu din provincie și, pentru prima dată în viață, m-am odihnit. Stăteam fără să fac nimic și priveam copacii din jur, gândindu-mă intens la viața pe care o trăisem până atunci. O vedeam, cu ochii minții, ca pe o înșiruire de scene dintr-o tragedie. O făcusem pe mama să plângă de atâtea ori, îi produsese suferință soției mele; atât de multe fețe nevinovate plânseseră din cauza mea. Am sedus și am ponegrit, mi-am bătut joc și am înșelat; fusesem un mincinos.

Așa cum stăteam, gândindu-mă la toate acestea, am început să plâng. Acolo, în sanatoriu, m-am rugat pentru prima dată în viață o rugăciune de ateu. Am spus cam așa:

„Dumnezeule, știu că nu ești. Dar dacă cumva ești, ceea ce nu cred, Tu ești Cel care trebuie să mi Te descoperi; nu este datoria mea să Te caut”.

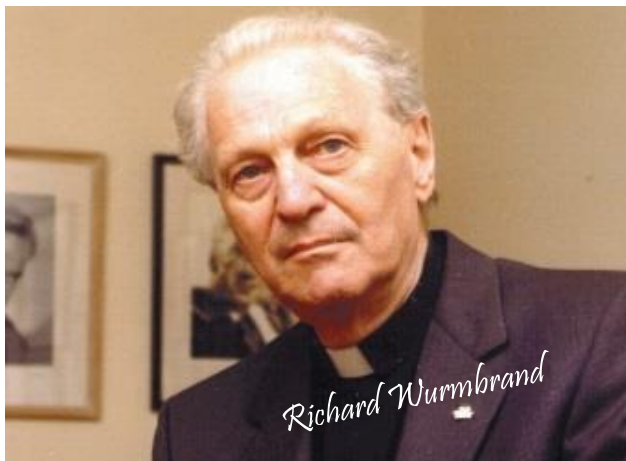
Întreaga mea filozofie de viață fusese până în acel moment una pur materialistă, dar inima nu-și putea găsi liniștea în această filozofie.

.....

După câteva luni petrecute în sanatoriu, m-am simțit ceva mai bine și am plecat să-mi petrec perioada de convalescență într-un sat de munte. Acolo m-am împrietenit cu un tâmplar în vârstă, care, într-una din zile, mi-a dăruit o Biblie. După cum am aflat mai târziu, nu era una obișnuită; el și soția lui petrecuseră zilnic ore întregi în rugăciune asupra ei și, în același timp, mijlocind pentru mine.

M-am așezat pe canapeaua din căsuța în care eram cazat și am început să citesc Noul Testament. În zilele care au urmat, Cristos a devenit pentru mine o persoană la fel de reală ca femeia care-mi aducea mâncarea. Dar nu este mântuit oricine recunoaște pe Cristos; satan crede, dar nu este creștin. I-am spus atunci lui Isus:

„Nu mă vei face niciodată ucenicul Tău. Eu vreau să am bani, să călătoresc și să mă bucur de plăcerile vieții. Am suferit destul. Calea Ta este calea Crucii și chiar dacă aceasta este și calea adevărului, eu nu o

voi urma”. Răspunsul Lui a răsunat pe loc, în mintea mea, asemenea unei implorări:

„Vino pe calea Mea! Nu-ți fie teamă de Cruce! Vei descoperi că, în realitate, ea este sursa celor mai mari bucurii”.

Am continuat să citesc și din nou lacrimile mi-au umplut ochii. Nu puteam să nu fac comparație între viața lui Cristos și viața mea. Gândirea Sa era atât de curată, în timp ce a mea era atât de coruptă; El era atât de altruist, eu atât de lacom și egoist; inima Lui era plină de iubire, a mea plină de ranchiună. Vechile mele convingeri au început să se fărâme în fața înțelepciunii și credincioșiei Lui. În adâncul inimii mele, acolo unde conștiința nu prea reușea să ajungă, am simțit întotdeauna o anume atracție pentru Cristos.

.....

Eram ca omul din acea veche poveste chineză, care, epuizat fiind de drumul lung în bătaia soarelui, a ajuns lângă un stejar grandios și s-a așezat să se odihnească la umbra lui.

„Ce noroc am avut că te-am găsit!”, a spus el cu voce tare, la care stejarul i-a răspuns:

„Nu, nu-i niciun fel de noroc. Te aștept de patru sute de ani”.

Cristos mă așteptase de-a lungul întregii mele vieți. Acum, în sfârșit, ne întâlnisem.

Conversația pe care o redau în continuare a avut loc la șase luni după ce m-am căsătorit cu Sabina, o femeie care, de-a lungul vieții, nu dăduse nicio atenție lucrurilor spirituale. Întâlnirea ei cu noile mele preocupări i-a produs un șoc teribil. Era tânără și frumoasă și suferise multe lipsuri în copilărie.

Trăia cu speranța că pășește, în sfârșit, pe drumul fericirii, când, pe neașteptate, bărbatul pe care-l iubea, cel cu care se obișnuise să-și împartă viața de răsfăț și plăceri, s-a transformat într-un credincios care-și dorea să devină păstor. După cum mi-a mărturisit mai târziu, s-a gândit chiar și la sinucidere.

.....

Apoi, fără să facă mult caz, a început să vină tot mai des la Biserică, însă continua să tânjească după viața mondenă pe care o trăisem înainte și, atunci când dorea să iasă undeva, mergeam și eu cu ea. Într-o seară ne-am dus împreună la o petrecere. Se servea băutură din belșug, iar aerul era plin de fum de țigară. Unii dintre cei prezenți dansau în timp ce alții se lăsau în voia pasiunii sexuale fără să le pese de cei din jur. La un moment dat soția mea s-a simțit dezgustată de tot ce se întâmpla acolo și mi-a spus:

„Hai să plecăm de-aici! Acum!”.

„De ce să plecăm? De-abia am venit”. Și am rămas până s-a făcut miezul nopții. Atunci Sabina a vrut din nou să plece acasă, și eu am refuzat-o încă o dată. Dialogul s-a repetat, asemănător și pe la 1 noaptea, apoi încă o dată pe la ora 2 și, când mi s-a părut mie că i s-a făcut complet silă de ceea ce vedea, am acceptat să plecăm.

Am ieșit în aerul rece de afară și Sabina mi-a spus:

„Richard! Vreau să mergem chiar acum la păstor acasă și să-l conving să mă boteze. Simt că am nevoie să mă curăț, să fac o baie după toată murdăria asta”.

Am izbucnit în râs și i-am răspuns:

„Ai așteptat atât de mult încât mai poți avea puțină răbdare până mâine dimineață. Mai bine îl lăsăm pe bietul păstor să se odihnească.”

(va urma)

Când temelile se surpă, scăparea este la Domnul...

Păstor Samy Tuțac

Vremea în care trăim este o vreme a temelilor surpate. Ne uităm în jurul nostru și vedem cum tot ceea ce era socotit normal de mii de ani devine anormal. În același timp, tot ce era socotit anormal devine normal. Când temelile societății se surpă, ce ar mai putea face Biserica lui Cristos? Ce ar mai putea face oamenii neprihăniți?

„La Domnul găsesc scăpare! Cum puteți să-mi spuneți: <Fugi în munții voștri, ca o pasăre>? Căci iată că cei răi își încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă pe ascuns asupra celor cu inima curată. Și, când se surpă temelile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit? (Psalmul 11:1-3).

- ❖ Când temelile se surpă, Biserica lui Cristos trebuie să fie o comunitate autentică, de credință, speranță și iubire creștină într-o societate confuză. Când temelile se surpă, Biserica reprezintă stâlpul și temelia adevărului (1 Timotei 3:15). Când temelile se surpă, creștinii rămân „sarea pământului” și „lumina lumii”.
- ❖ Când temelile se surpă, obiectivele noastre principale trebuie să fie unitatea tuturor membrilor Bisericii în jurul Domnului Isus Cristos, implicarea tuturor creștinilor în slujire conform cu darurile date de Duhul Sfânt și răspândirea Evangheliei harului lui Cristos până la marginile pământului.
- ❖ Când temelile se surpă, credincioșii se întorc la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciunea pocăinței, căutând fața lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu. Indiferent de rezultatul Referendumului pentru căsătorie, în vremea când temelile se surpă, trebuie să rămânem pe temelia care nu se surpă niciodată. Și această temelie este Isus Cristos.

CÂND SE SURPĂ TEMELIILE, SCĂPAREA ESTE LA DOMNUL!

În excursie

(fragmente din cartea *Trenul Speranței*,
de Costică Oprănescu)

Plecăm în excursie. Ne-am adunat în fața Poliției din Ballajura (ce mai loc de întâlnire...), la ora 5 dimineața, (ce mai oră de dimineață...). Am ajuns acolo totuși la timp, Aneta, Gogu și eu. Ne-am adunat toată Biserica, doar autobuzul mai trebuia să vină. Și, în sfârșit, își face apariția o namilă antică și care zdrăngăne din toate încheieturile. La volan - Robert, un australian rotund și veșnic fericit. 'Tuuu, tuuu, tiit tiit...'

- Cu gloaba asta nu ajungem nici până la Chibrit, îmi șoptește Aneta. După ce ne-am suit cu toții, îi fac curaj:

- Cu toți sfinții la bord, autobuzul merge fără motor! Ultimul s-a suit păstorul. Nu știu de ce, dar am avut impresia că la urcare el ne-a numărat.

Tuuu, tuuu, tiit, tiit, am plecat voioși cântând în gura mare. Avem niște cărțicele mici cu multe cântece. Păstorul zice:

- Cântarea 47! Toți dăm foaie după foaie și... cântarea 47 spune:

*'O, Doamne strig către Tine,
Privește a mea slăbiciune,
Cu brațul Tău fă-mi scăpare,
Cum sunt primește-mă'.*

Frumos cântec. 'Cum sunt primește-mă!' Oare poate Domnul să mă primească pe mine așa cum sunt? Mă uit la nevastă-mea. Dar pe ea? Între sfinții ăștia mă simt ca o pată de cerneală pe o foaie albă. Gogu, copilașul, este în umbra mea.

I-am promis că peste 12, 13 ani îl fac bețiv profesionist ca și mine, ca și tata. Aneta stă și ea la umbra mea. O cresc de când avea 15 ani. Cum m-am priceput, cum am văzut și eu la tata. Ce să fac?

Cântă, Costică...

*,Curățit ești de păcat și înnoit,
Curat prin sângele lui Isus.
Ești născut din nou, de patimi mântuit,
Curat prin sângele lui Isus'.*

Îmi vin în minte cuvinte clare, auzite cu câteva săptămâni în urmă la Biserica, și totuși cunoscute parcă de o veșnicie: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, le voi face albe ca zăpada”.

- Hei, frate, vino și stai lângă mine, mă cheamă soția păstorului. Mă așez lângă ea cu sfială și mă mir ce e cu mine. Eu știu să vorbesc cu femeile. Am un limbaj

colorat, plăcut, dar acum nu știu ce să spun. O aud că mă întreabă:

- Mai ai pe cineva în Australia, frate?

- Am, pe soacră-mea și pe cumnată-mea, la Adelaide. Mare noroc că am scăpat de soacră-mea, ne urâm de 25 de ani.

- Poate că a venit timpul de iertare și de împăcare, frate.

- Nici mort nu pot s-o iert pentru tot ce mi-a făcut!

- Ce ți-a făcut, frate? Încerc să-mi amintesc ce mare rău mi-a făcut soacră-mea... ce oare?

- Mai multe... răspund cam încurcat.

- Unde este socrul dumitale, frate?

- Jos, la smoală!

- Înseamnă că soacra dumitale este văduvă și cumnata este o orfană. Domnul să aibă milă de ele, hai să cântăm, frate.

Soția păstorului are o voce foarte frumoasă. Eu am amuțit. Ce să cânt? Mi-a băgat mortu-n casă și vrea să cânt...

'Unde este socrul meu?

Jos, la smoală!

Unde este tata?

Jos, la smoală!

Unde mă grăbesc eu?

Jos, la smoală!

Dar copilașul meu?

La smoală!'

Dar de ce? De ce? Trebuie să fie și o altă cale...

Soția păstorului mă îndeamnă:

- Cântă, frate. Când te-o atinge Domnul, tot ce ți-a plăcut n-o să-ți mai placă și ce nu ți-a plăcut o să-ți placă. Cântă, frate, cântă.

Cum să cânt? Ce să cânt? Balada durerii și a rușinii.

Ce spune această baladă? Spune că am adus într-o țară străină pe o femeie văduvă și pe o orfană și apoi le-am izgonit de la mine... Străinul... orfanul și văduva. Ce să fac? Ce să mai fac?

- Cântă frate, cântă:

'Vin la Isus, vino...

Plângi păcatul,

El te iartă, te iubește

Vino, acum...'

Cântă, frate...

Am ajuns cu bine la Albany, și ne-am întors cu bine.

Nu a fost o părere, păstorul ne-a numărat mereu, și la intrare și la ieșire. Ne-a numărat pe toți, unul după altul. Să nu ne piardă, să nu ne pierdem...

SĂ FUGIM MĂCAR O DATĂ PRIN PLOAIE

O fetiță a fost la cumpărături cu mama ei. Nu cred că avea mai mult de șase anișori această prințesă cu părul roșu și fața pistriuată, ilustrând parcă un tablou al Inocenței. Afară ploaia sau mai degrabă parcă tot cerul se deschisese căci nu puteai vedea în fața ta la doi metri. Toți cumpărătorii care se grăbeau să plece undeva acum erau îngrămădiți în fața ușii și priveau afară. Unii priveau răbdători în timp ce alții erau iritați de natura care le stricase toate planurile.

Eu întotdeauna am fost fascinat de ploaie. De aceea cred că m-am lăsat furat de imagini și gândul mi-a zburat departe în copilărie, când fugeam desculț prin ploaie și fiecare baltă era a mea... când vocea aceea, dulce de copil, m-a scos din amintiri...

„Mamă, hai să fugim prin ploaie!”, a zis fetița.

„Ce?”, a întrebat mama.

„Hai să fugim prin ploaie!”, și-a repetat ea dorința.

„Nu, dragă. Să mai așteptăm până se mai potolește puțin”, a răspuns mama.

Așteptând încă un minut, fetița a repetat...

„Mamă, hai să fugim prin ploaie!”

„Dar o să ne udăm până la piele dacă ieșim acum,” a răspuns mama.

„Dar mamă, tu ai zis de dimineață că nu ne vom uda,” a zis fetița în timp ce trăgea de mâneca mamei.

„De dimineață? Când am zis eu că dacă vom fugi prin ploaie nu ne vom uda?”

„Nu-ți aduci aminte? Când vorbeai cu tata despre cancerul lui, ai zis < Dacă ne va ajuta Dumnezeu să trecem prin asta, ne va ajuta să trecem prin orice! >” Timpul părea că s-a oprit pentru toți. Cu mâna pe inimă pot spune că nu se mai auzea nimic altceva decât ploaia. Toți eram cuprinși de tăcere. Nimeni nu

s-a mai mișcat timp de câteva minute. Și mama s-a oprit și se vedea că se gândește la cel mai bun răspuns. Un răspuns, care, gândeam eu, oricât de copilăresc ar fi fost, urma să fie aprobat de toți. Răspunsul ei putea schimba veșnic credința unei copile, căci se afla într-un moment când o încredere oarbă putea fi modelată în credință.

„Dragă, ai dreptate. Hai să fugim prin ploaie. Și dacă Domnul va îngădui să ne udăm poate că avem nevoie să ne spălăm puțin”. Și împreună au fugit pe ușă.

Cu toții le priveam cum zâmbeau și râdeau, fugind printre mașini și prin bălți. Țineau pungile deasupra capului, dar s-au udat până la piele. Și-au fost urmate de încă alți câțiva care strigau și râdeau ca și copiii în fuga lor prin ploaie.

Întrebi dacă am fugit și eu?

Da, am fugit... și m-am udat... până la piele. Aveam nevoie și eu să fiu spălat puțin...”

sursa: Roman Adriana Sandu/Facebook

Stai Calm (Dar tu fi treaz în toate lucrurile... - 2 Timotei 4:5)

Bob și Debby Gass

O femeie se odihnea liniștită pe fotoliu când a văzut cu groază cum un șarpe s-a strecurat sub un fotoliu. Ea a strigat imediat la soțul ei care era la baie. El, alarmat de strigătul ei, a alergat înfășurat doar cu un prosop, a luat o mătură și a căutat să scoată șarpele de sub fotoliu. În acest timp a apărut cățelul și s-a atins cu nasul lui rece de călcâiul bărbatului, care, convins că l-a mușcat șarpele, a leșinat de frică. Soția a crezut că el are un atac de inimă și a chemat Salvarea. Salvarea era la câteva minute depărtare și a apărut imediat. L-au pus pe targă și l-au ridicat să-l ducă la mașina salvării. Imediat șarpele a ieșit la iveală, iar unul dintre infirmieri s-a speriat în așa hal că a scăpat targă, omul a căzut și și-a rupt un picior. Văzându-l pe soțul ei cu piciorul rupt femeia a leșinat pe loc. Între timp, șarpele a alunecat liniștit afară din casă.

Morala: Dacă acționezi sub impulsul fricii, panicii, un simplu fapt de viață poate deveni o tragedie. Așa că, înainte să intri în panică, calmează-te și cere de la Dumnezeu ajutor și înțelepciune.

Vineri 25 Septembrie 2020, au început cursurile din cadrul SBP Philadelphia - Melbourne, anul II de studiu.

Seminarul Biblic Penticostal Philadelphia este prima școală de teologie evanghelică românească din Australia. A fost inaugurat în anul 2019, în 29 Septembrie, printr-un serviciu divin special, în prezența Președintelui Consiliului Pastoral al Bisericilor Penticostale Române din Australia și Noua Zeelandă, a conducerii Bisericii Philadelphia, a profesorilor, studenților și a sute de participanți la acest istoric eveniment.

Pe parcursul anului I, întâlnirile cu profesorii și studenții s-au desfășurat în sala de curs a Seminarului din cadrul Bisericii Philadelphia, până în luna Martie 2020, când, în urma restricțiilor impuse de pandemia COVID 19, au continuat pe platforma ZOOM. Programul de studii este conceput și structurat pentru a veni în întâmpinarea nevoilor de pregătire teologică, atât teoretică, dar și practică, a viitorului slujitor din Bisericile noastre.

Pe lângă cei 8 profesori ai Seminarului, în acest an au mai predat la cursuri următorii profesori invitați de conducerea Seminarului, în colaborare cu Sola Scriptura Chicago (Rector păstor Prof. Dr. John Berzava), școală cu care avem un parteneriat de colaborare: *păstor Prof. Dr. Ștefan Crinisor, păstor Prof. Luigi Mitoi, păstor Prof. Univ. Dr. Habil Corneliu Constantineanu, păstor Prof. Dr. Leonard Semenea.*

Ne bucurăm pe ajutorul lui Dumnezeu și în acest an academic și avem încredințarea că Cel ce ne-a binecuvântat în primul an de curs va fi cu noi și pe mai departe.

Va mulțumim tuturor celor ne susțineți în această minunată lucrare de echipare a slujitorilor de la „capătul pământului”.

Director Seminar,
păstor Prof. Drd. Gabi Izsak

MARȘUL PENTRU RUGĂCIUNE

26 Septembrie 2020 - Washington, D.C

Franklin Graham cheamă America la rugăciune:

„Singura speranță pentru America este Dumnezeu. Să chemăm Numele Domnului și să ridicăm toți glasul în rugăciune”.

„Te rugăm să aduci trezire spirituală în țara noastră. Ne căim de păcatele noastre. Ne căim de păcatele înaintașilor noștri. Doamne, recunoaștem în apartenența noastră etnică frumusețea pe care ai pus-o în noi. Să nu obosim să veghem”.

Pe toată întinderea *National Mall*, grupuri de oameni s-au aranjat în cercuri mici pentru a se ruga.

Aceasta a îndeplinit unul dintre obiectivele lui Franklin Graham: ca oamenii să nu-l asculte doar pe el, pentru că, așa cum a spus-o: *„Rugăciunile mele nu sunt mai importante decât ale tale”.*

El și-a dorit ca fiecare bărbat și femeie care făcuse efortul de a fi acolo să își ridice vocea individuală și să-și facă cererile lui particulare cunoscute înaintea lui Dumnezeu.

„Când te rogi, amintește-ți că apelezi la cea mai înaltă autoritate existentă. Nimeni nu poate trece peste voia Lui. El este cea mai înaltă autoritate la care putem apela. Ceea ce spune El, aceea se face.”

Anne Graham Lotz

Să chemăm Numele Domnului și să ridicăm toți glasul în rugăciune.

PRAYER 20
MARCH 20

Iran – „Evanghelia se răspândește cu mai multă forță și putere decât Covid-19!”

Afirmativ/ Dana Dobre, redactor-șef

„Iranul vede marea lucrare a lui Dumnezeu”, a declarat un misionar local. Acesta a organizat o mobilizare evanghelistică majoră în Iran, în timpul pandemiei Covid-19.

Națiunea islamică este puternic afectată de evenimentele recente care au avut loc. O invazie de lăcuste a afectat agricultura, iar un cutremur a zguduit Teheranul. Acum, pandemia Covid-19 a făcut din Iran una din cele mai afectate țări. Misionarul și directorul „Global Catalytic Ministries”, (care din motive de securitate este numit „fratele M”), declara: „Cifrele raportate de guvernul iranian despre Covid-19 sunt micșorate”.

Cu toate acestea, misionarul a declarat că Biserica subterană a Iranului s-a mobilizat 42 de zile. În tot acest timp oamenii au postit și s-au rugat. În mijlocul acestor evenimente haotice, ei au cerut ajutor de la Dumnezeu.

El a subliniat că în mijlocul loviturilor suferite, națiunea sa trebuie să rămână concentrată asupra Celui care poate indica cu adevărat Calea. „Steaua care luminează cerul nostru este Isus. Timpul și energia noastră trebuie folosite pentru a-i conduce pe oameni către Cristos”.

Misionarul a continuat, amintind că Dumnezeu face lucruri mărețe în Iran:

„Se întâmplă lucruri incredibile în Iran, pentru iranieni, prin puterea Duhului Sfânt. Și nu avem libertatea care există în țări precum Statele Unite! Dar noi credem un lucru: vom învinge regimul islamic iranian. Știți de ce? Pentru că Duhul Sfânt este deasupra persecuției. Trebuie să îndurăm, ca ucenici ai lui Isus în Iran.

Evanghelia ne străbate țara și se răspândește cu mai multă forță și putere decât Covid-19!”.

O poveste adevărată

(continuare de la pag. 13)

La începutul lui ianuarie 2020, Mary și Joseph au plecat în Ghana, urmând să se întoarcă în Australia la sfârșitul lui februarie. Pe toată perioada șederii părinților în Ghana, Peter a ținut post, dar nu le-a spus nimic părinților până când, într-o zi, Mary a văzut că Peter adusese înapoi mâncarea ce i-o dăduse la școală. A doua zi s-a întâmplat la fel, și atunci Mary și-a dat seama că Peter postea. Ziua plecării părinților și a fraților se apropia cu repeziciune, dar Peter nu primea niciun răspuns. Mai erau două zile și familia trebuia să plece. Peter și-a pregătit un geamantan. Joseph l-a întrebat ce face cu geamantanul și el a spus că se pregătește să meargă împreună cu ei.

„Dragul meu băiat, știi cât de mult îmi doresc, atât eu cât și mama ta ca să vii cu noi, dar fără viză nu poți pleca”, i-a spus Joseph.

„Dar cine a spus că nu am viză?”, a întrebat Peter. „Domnul Isus mi-a spus că El este cu mine și că mă va ajuta să primesc viza”, a continuat băiatul.

La scurt timp după discuția dintre cei doi, a sunat mobilul lui Joseph. Sunase avocatul ca să le spună că Peter a primit viza pentru Australia.

Vă puteți imagina ce bucurie a fost în acea seară în familia lui Joseph. S-au adunat cu toții în jurul mesei și l-au mulțumit lui Dumnezeu. La sfârșitul rugăciunii toții plâneau, dar, de data aceasta, erau lacrimi de bucurie.

Mary, Joseph, Peter, Paul și Anna au sosit în Australia doar cu câteva săptămâni înainte de închiderea granițelor, datorită virusului covid-19. Cât de mare și bun este Dumnezeu nostru, cât de mare.... Slava Ție, Doamne Isuse!

Daniela Ion. Perth, WA

LASĂ-L PE DUMNEZEU

să-ți spună cine ești!

SURSA: BARZILAIENDAN

„Mamă-sa i-a pus numele laebeț”
(1 Cronici 4:9).

Numele laebeț înseamnă „el întristează”. Cum ar fi să intri într-o încăpere și să auzi pe cineva zicând: „Iată că vine întristarea” sau să auzi pe cineva că te caracterizează drept „domnul tristețe”. Și când te gândești că, în ziua în care s-a născut, propria lui mamă l-a numit laebeț – pentru că „l-a născut cu durere.”

Dar laebeț a refuzat să poarte această etichetă sau să se lase definit de ea. În loc să privească spre trecut și să-i asculte pe cei ce-l etichetau, el s-a întors spre Dumnezeu și s-a rugat: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!...” Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse” (v. 10). Astfel, laebeț a devenit un bărbat onorabil, ale cărui rugăciuni au primit răspuns.

Eticheta de pe o sticlă îți spune care este conținutul ei. Când îi lași pe alții să-ți pună o etichetă, automat universul tău devine prea mic. Și odată ce accepți eticheta pe care ți-o pun ei, începi să crezi că așa ești și că nu te vei ridica niciodată mai sus de atât. Nu, numai Dumnezeu îți poate spune cine ești!

Așa că fă ce a făcut laebeț – mergi direct la sursă: la Dumnezeu.

- * El te-a creat.
- * El te-a răscumpărat.
- * El te cheamă.
- * El te echipează.
- * El îți dă putere.
- * El te răsplătește.

Așadar, atunci când oamenii încearcă să te limiteze, punându-ți etichete, Dumnezeu intervine și spune: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.” (Isaia 43:1).

Adevărul este că Dumnezeu te iubește și te acceptă, iar aprobarea Sa întrece dezaprobarea oricărei alte persoane!

Cine sunt eu?

Ilie Belciu

Cine sunt eu să pot privi Splendoarea
Și Slava unui mare Dumnezeu,
Ce zi de zi și-arată Îndurarea
Prin tot ce se întâmplă-n jurul meu?

Un rob nevrednic, ciobul din țărână,
Un călător prin lume fără rost
Aș fi de nu mi-ar fi întins o mână,
Când prăbușit în pulbere am fost.

Cine sunt eu de s-a oprit la mine
Acel Samaritean bun și milos,
Când azeam în jur doar voci străine
Ce nu mi-au fost o clipă de folos?

Mă-ntreb: cine sunt eu, și de ce oare,
Fără niciun merit, de la El primesc
Comori cerești de binecuvântare,
Ce-n orice zi din zori se înnoiesc?

Eu niciodată nu voi înțelege,
În largul univers, cine sunt eu...
Cum de pe tronul Lui ceresc, un Rege,
Ascultă când Îi spun necazul meu.

Trimite aici jos, de sus, din slavă,
Mulțimi de îngeri care mă păzesc,
Răspunde iubitor, fără zăbavă
Când umilit în rugă mă zdrobesc.

Privindu-L cum în chinul greu se frânge
Mă-ntreb adeseori: cine sunt eu?
Când prețul izbăvirii cere Sânge,
Un Dumnezeu să moară-n locul meu!

De-aceea Lui mă-nchin cu-ntreaga ființă,
Și Îi aduc al mulțumirii dar,
Căci eu nu sunt nimic, dar, prin credință,
Am dobândit al Mântuirii Har.

ALIMENTAȚIA CORECTĂ

Dr. Mariana Olingheru - România

Alimentația corectă previne apariția bolilor și contribuie la vindecarea acestora.

Alimentația necorespunzătoare nu este doar cauza numeroaselor boli, ci totodată și motivul care poate îngreuna vindecarea multor afecțiuni. Printr-o alimentație sănătoasă însă se poate asigura buna funcționare a organismului, creșterea rezistenței la infecții, prevenirea bolilor și vindecarea rapidă atunci când organismul se îmbolnăvește.

Alimentația ușoară grăbește vindecarea.

- La răceală și gripă, prezența în organism a virusurilor declanșează reacții de apărare, inflamație și febră. Reziduurile metabolice, toxinele și deșeurile inflamatorii conduc la apariția acidozei. Digestia alimentelor solicită metabolismul și circulația, generează radicali liberi și scade capacitatea de apărare. Deshidratarea și alimentele bogate în calorii accentuează acidoza internă, îngreunează

apărarea imunitară și întârzie vindecarea. Restricția calorică face să crească capacitatea de apărare antioxidantă, reduce metabolismul energetic, produce mai puține deșeuri metabolice și radicali liberi, scade temperatura corpului și combate febra.

- În infecțiile respiratorii se recomandă alimentația ușoară, săracă în calorii, dar bogată în vitamine, minerale, enzime, aminoacizi și acizi grași esențiali. Hrana va fi redusă cantitativ, bazată în special pe crudități, legume și fructe proaspete și se va asigura hidratarea corespunzătoare (1,5 - 2 litri de lichide/zi) prin consumul de sucuri naturale, ceaiuri, supă de legume și apă.
- Pe perioada virozelor respiratorii se vor exclude din alimentație: laptele, făină albă și zahărul – alimente ce stimulează producția de mucus și favorizează recidivarea rapidă a infecțiilor respiratorii.
- În faza febrilă a infecțiilor respiratorii se recomandă un regim de cruțare. Adică se vor consuma cât mai puține alimente și se va crește aportul de lichide pentru prevenirea deshidratării. Dacă alimentația este normală în faza febrilă a infecțiilor respiratorii, atunci febra se va prelungi.

Febra este un mijloc de apărare și de vindecare a organismului.

Tocmai de aceea nu este indicată scăderea febrei încă din prima zi de la apariția acesteia, decât dacă este neapărat necesar.

O atenție deosebită trebuie acordată copiilor mici, la care există riscul de convulsii febrile în condiții de febră ridicată (peste 39 de grade Celsius). La adulți nu este necesară reducerea febrei decât dacă durează peste 2 zile și produce epuizare și durere musculară însoțită de o senzație de oboseală sau alte tulburări severe. Febra reprezintă creșterea temperaturii corpului peste 38 °C. Febra se tratează la peste 38,5 grade Celsius.

Organismul are nevoie de vitamine și minerale pentru a lupta împotriva bolilor.

- Pentru vindecare organismul are nevoie de substanțe nutritive, vitamine și minerale pe care și le procură din hrană. Acestea sunt necesare pentru furnizarea de energie, pentru reparația țesuturilor, eliminarea toxinelor, funcționarea normală a organismului și asigurarea vitalității fizice și psihice.
- În virozele respiratorii, aportul de vitamine, minerale, antioxidanți naturali și nutrienți esențiali, provenind din legume proaspete, mere, citrice, miere de albine, propolis, fructe de cătină, fructe de pădure, ciuperci și alge marine susțin procesele de apărare și de vindecare, reducând totodată complicațiile bolii.

Articol primit de la Simona Bondor - Adelaide, SA

The journey is short!

An elderly woman got on a bus and sat down. At the next stop, a strong, grumpy young woman climbed up and sat down sharply beside the old woman, hitting her with her numerous bags. When she saw that the elderly woman remained silent, the young woman asked her why she had not complained when she hit her with her bags. The elderly woman replied with a smile: *"There is no need to be rude or discuss something so insignificant, as my trip next to you is so short because I am going to get off at the next stop."*

This answer deserves to be written in gold letters: *"There is no need to discuss something so insignificant, because our journey together is too short."*

Each of us must understand that our time in this world is so short, that darkening with struggles, useless arguments, jealousy, not forgiving others, discontent and an attitude of constant discovery is a ridiculous waste of time and energy.

Did someone break your heart? Stay calm. The trip is too short.
Did someone betray you, intimidate, cheat or humiliate you? Relax. The trip is too short.
Did someone insult you without reason? Stay calm. Ignore it. The trip is too short.
Did a neighbor comment on the chat that you didn't like? Stay calm. Ignore him. Forgive that. The trip is too short.

Whatever the problem someone has brought us, remember that our journey together is too short. No one knows the length of that trip. Nobody knows when it will arrive at its stop. Our trip together is too short.

We will appreciate friends and family. Let us be respectful, kind and forgive, we will be filled with gratitude and joy, after all our entire trip together is very short.

Rae O'shea/Facebook

A VISION FOR lost people

Pastor Greg Laurie

"You know the saying, 'Four months between planting and harvest.' But I say, wake up and look around. The fields are already ripe for harvest." (John 4:35).

Sometimes as Christians, we see nonbelievers as the enemy. Remember, we were all nonbelievers at one time. Nonbelievers are not the enemy; they're under the control of the Enemy.

The Bible says that "Satan, who is the god of this world, has blinded the minds of those who don't believe. They are unable to see the glorious light of the Good News. They don't understand this message about the glory of Christ, who is the exact likeness of God" (2 Corinthians 4:4 NLT).

So let's understand that and see nonbelievers as Jesus sees them: as sheep without a shepherd. We want to see them come to believe in Jesus.

Why not set a goal for the coming year to lead 10 people to Christ? Maybe you're thinking: *"But what if I don't meet that goal? What if I only lead three people to Christ?"*

That is still good. It's better than not leading anyone to Christ. And it's better than no goal at all. Look for opportunities to start evangelistic conversations. I think if you were to say today, "Lord, I want to lead someone to Christ this year. Lead me to do that", you would see results.

Would you dare to pray a prayer like that? You'll have to leave your comfort zone, but you'll be glad you did. One of the greatest joys I know is seeing someone come to Jesus.

Jesus said, *"You know the saying, 'Four months between planting and harvest.' But I say, wake up and look around. The fields are already ripe for harvest" (John 4:35 NLT).*

Don't just think of the world. Think of your world. Lift up your eyes in your family. There are people ready to come to Jesus. Lift up your eyes in your neighbourhood. There are people ready to come to Jesus. Lift up your eyes in your community. There are people ready to come to Jesus.

God can reach them through you.

Poveștile copilăriei

Maria Luca

Scurte povestiri, reale sau imaginare,
așezate în câteva rânduri,
spre deliciul copiilor, înainte de culcare...

Când vine primăvara?

- Bunică... spune-mi când vine primăvara?

Ionel stătea cuminte pe scăunelul de lângă geam și privea afară... După câteva zile frumoase în care zăpada se topise, iată că din nou a nins și frigul pictase copacii cu promoroacă albă...

- Mai e mult?

Bunica apare în ușa bucătăriei...

- Ce-ai zis Ionel?

Baticul strâns pe cap ascundea părul alb al bunicii. Aceasta era uniforma ei când avea de lucru în bucătărie, și acum avea de lucru, nu glumă... Venise nepotelul și trebuia să-i facă clătite că așa era tradiția, și cu tradiția nu te poți pune...

- Când vine primăvara bunică?

Bunica întinse nițel capul cu urechea îndreptată spre copil, nu auzea prea bine și nu voia să piardă niciun cuvânt.

- Vine... vine... mintenaș.

- Știu că vine, dar când? Mi-e dor să alerg pe afară, să mă joc cu pușorii, să te ajut la grădină...

- Și mie mi-e dor, Ionele, dar când va hotărî Dumnezeu atunci va veni și primăvara. Acum să ne bucurăm de vremea care este și de clătitele de care am uitat, luându-mă cu vorba...

Cu pași surprinzători de sprinteni, bunica s-a îndreptat spre bucătărie. Ionel, cu ochii pe geam, încă aude glasul bunicii:

- Să ne bucurăm acum...

- Bunică pot să merg un pic afară? În curte nu mai este zăpadă că a curățat-o bunicul...

- Du-te, dar să te îmbraci bine, încă nu a venit primăvara...

Ionel ia în fugă pe el pulovărașul de lână, tricotat de bunica, apoi pătrunde în bucătărie și apucă cu mâna cea mai fierbinte clătită ieșind apoi val-vârtej pe ușă...

În urma lui bunica își continuă treaba, dar din când în când privirea i se îndreaptă către geam...

Ionel se juca fericit cu Pufy și din când în când îi rupea o bucățică de clătită și i-o dădea spunându-i:

- În curând o să vină și primăvara...

Bunicuța Luca

Tăci!

Elena Marin Alexe

*Taci!
Să vorbească
lacrima,
sufletul,
albastrul,
frunzele,
pământul,
marea,
tunetul,
ploaia,
asfințitul,
fulgii de nea,
vântul,
arșița,
cântecul,
trandafirul,
potecile,
dorul,
iarba,
durerea,
fântâna,
noaptea,
așteptarea,
oftatul,
iertarea,
stelele,
zâmbetul,
speranța.*

*Poate vei auzi,
vei înțelege
Cuvântul,
Dragostea,
Viața...*

